

Ved sådanne forsikringer gør det hensyn, der taler for en længere forældelsesfrist ved personskade, sig ikke tilsvarende gældende. Kravet på forsikringsydelsen opstår således først ved senfølgerens indtræden. Derimod ville der, hvis der gjaldt en absolut forældelsesfrist på 30 år fra den skadevoldende handlingens ophør, opstå den uheldige situation, at der i disse tilfælde, hvor forsikringsbetingelserne netop er udformet på en sådan måde, at den skadevoldende handling ikke har betydning, ville kunne indtræde forældelse på baggrund af en forældelsesfrist, der regnes fra den skadevoldende handlingens ophør. Det foreslås derfor, at der i tilfælde, hvor forsikringsbegivenheden er skadens indtræden eller konstatering, gælder en absolut forældelsesfrist på 10 år fra den dag, da forsikringsydelsen kunne kræves betalt.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 2 (forslag til forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1 og 3) og bemærkningerne hertil.

For så vidt angår *forældelsesfristernes begyndelsestidspunkt* i øvrigt, fandt FAL-udvalget, at den korte forældelsesfrist på forsikringsrettens område fortsat bør kunne suspenderes indtil det tidspunkt, hvor fordringshaveren rent faktisk får kendskab til sit krav, dvs. at forældelsesfristen ikke bør begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor den pågældende burde have kendskab til kravet.

Ved det samtidig fremsatte forslag til en ny lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) foreslås en almindelig suspensionsregel, hvorefter den korte (3-årige) forældelsesfrist først regnes fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab til fordringen eller skyldneren, jf. forslagets § 3, stk. 2. Skønt forældelsesfristen for krav, der er grundet i en forsikringsaftale, efter ordlyden af forsikringsaftalelovens § 29, stk. 1, først begynder at løbe, når fordringshaveren har kendskab til kravet, er det i retspraksis afgørende tidspunkt dog i almindelighed, hvornår den relevante skade har vist sig på en sådan måde, at den sikrede har rimelig anledning til at gøre et krav gældende, jf. pkt. 3.2.1 ovenfor.

Justitsministeriet finder det bedst stemmende med denne retspraksis, at den almindelige suspensionsregel i forslaget til ny forældelseslov også finder anvendelse på krav i anledning af en forsikringsaftale.

Hvad angår den lange forældelsesfrists begyndelsestidspunkt, har udvalget anført, at det er uhensigtsmæssigt, at der på forsikringsområdet i visse tilfælde reelt ikke gælder en absolut forældelsesfrist med en endelig skæringsdato for, hvornår krav på forsikringsydelsen kan fremsættes over for selskabet. Udvalget har på den baggrund foreslået, at en absolut forældel-

sesfrist for krav på forsikringsydelsen bør regnes fra forsikringsbegivenhedens indtræden, dvs. fra det tidspunkt, hvor den begivenhed er indtrådt, der ifølge forsikringsaftalen skal være indtrådt, hvis forsikringen skal dække.

Justitsministeriet er enig med FAL-udvalget i, at der også på forsikringsområdet bør gælde en absolut forældelsesfrist. Baggrunden for, at der i visse tilfælde reelt ikke gælder en absolut forældelsesfrist i dag, er, at den 5-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 regnes fra kravets forfaldstid, og at kravets forfaldstid efter lovens § 24 først regnes fra det tidspunkt, hvor selskabet har været i stand til at indhente de oplysninger, der er fornødne til bedømmelse af forsikringsbegivenheden og fastsættelse af forsikringsydelsens størrelse.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at dette problem i sammenhæng med det samtidig fremsatte forslag til ny forældelseslov kan løses mest hensigtsmæssigt ved, at forældelsesfristernes begyndelsestidspunkt for krav på forsikringsydelsen fremover fastlægges ved de almindelige forældelsesregler.

Ifølge det samtidig fremsatte forslag til ny forældelseslov foreslås begyndelsestidspunktet for forældelsesfristerne som udgangspunkt fastlagt til kravets forfaldstid som imidlertid foreslås fastlagt til det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, jf. § 2, stk. 1, i forslaget til ny forældelseslov.

Justitsministeriet er enig med FAL-udvalget i, at det vil være uhensigtsmæssigt fortsat at anvende den gældende § 24 i forsikringsaftaleloven til at bestemme forældelsesfristens begyndelsestidspunkt ved krav på forsikringsydelsen, idet fordringshaveren i så fald ville kunne udskyde forfaldstidspunktet ved ikke at fremsætte sit krav over for skyldner.

Hvis derimod forfaldstiden også ved forældelse i forsikringsforhold fastlægges efter § 2, stk. 1, i forslaget til ny forældelseslov, opstår dette problem ikke. Forfaldstiden vil i givet fald blive det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt. Forfaldstiden vil således ikke længere være afhængig af, hvilke handlinger fordringshaveren foretager.

På den baggrund foreslår Justitsministeriet, at forsikringsaftalelovens § 24 ændres, således at den fremover alene fastlægger tidspunktet for, hvornår selskabet senest skal betale (betalingstidspunktet), og dermed tidspunktet, hvorfra kravet forrentes. Samtidig foreslås, at begyndelsestidspunktet for forældelsesfristerne for krav i anledning af forsikringsaftaler, fast-